

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Веселина Вълева

Членове: Красимира Костова
Магдалена Лазарова

при участието на секретаря Емилия Б. Найденова
в присъствието на прокурора Е. Анг. С.
като разгледа докладваното от Магдалена Лазарова Въззивно частно
наказателно дело № 20241000600287 по описа за 2024 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С протоколно определение от 16.02.2024г. по нохд № 144/2024 г., Окръжен съд – Благоевград на основание чл.25 ал.1 вр. чл.23 НК е определил на Е. М. М. едно общо наказание лишаване от свобода за срок от 1 /една/ година и 2 /два/ месеца за съвкупността от извършените от него престъпления по нохд № 494/2023 г. и по нохд № 144/2024 г., и двете по описа на Окръжен съд –Благоевград, като на основание чл.24 НК е увеличил определеното общо най-тежко наказание със 7 /седем/ месеца, определил е увеличеното общо наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година и 9 /девет/ месеца, да се изтърпи при първоначален „строг“ режим и на основание чл.25 ал.2 НК е приспаднал при изпълнението му изтърпяната част от наказанието по нохд № 494/2023 г.

Определението е обжалвано от адв. Д. Н. – Б., защитник на осъденото лице като незаконосъобразно и необосновано. В жалбата се излагат доводи, че „продължителното пребиваване в условията на местата за лишаване от свобода, не действа превъзпитателно, тъй като там очевидно липсва съответната превъзпитателна работа“ и в този смисъл увеличаването на наказанието, аргументирано с предходните осъждания на М. на лишаване от свобода с обща продължителност от 25 години и 6 месеца, по никакъв начин

не би способствало за постигане целите на специалната и генералната превенция, доколкото „не води по никакъв начин до превъзпитание, свързано с възможността лицето да се интегрира в обществото и да изгради друга ценностна система, различна от тази, формирана в затвора“. В тази връзка се моли определението да бъде отменено в частта, в която е приложена нормата на чл.24 НК и определеното общо най-тежко наказание лишаване от свобода е увеличено със 7 месеца.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитата на осъдения поддържа жалбата и искането за отмяна на приложението на чл. 24 от НК , като моли да уважаването му.

Представителят на САП изразява становище за неоснователност на жалбата, тъй като приложението на чл.24 НК е правилно и законосъобразно, предвид данните за обремененото съдебно минало на осъденото лице, сочещо утвърдени престъпни навици и престъпна упоритост, която не е спряла да се реализира и предвид обществената опасност на двете престъпления от съвкупността, едно от които е извършено в условията на опасен рецидив.

В лична защита Е. М. моли за отмяна на чл.24 НК, като остане само общото наказание от 1 година и 2 месеца, а в последната си дума предоставя решението на преценката на съда.

САС, след като се запозна с материалите по делото, проверявайки изцяло правилността и законосъобразността на атакувания съдебен акт, намира депозираната жалба за неоснователна по следните съображения:

Правилна е преценката на окръжния съд относно наличието на законовите основания за определяне на едно общо най-тежко наказание на Е. М.

за престъплението по чл.354а ал.2 изр.2 т.4 вр. ал.1 изр.1 пр.5 вр. чл.29 ал.1 б.,,а“ НК, извършено на 29.11.2022 г. , санкционирано със споразумение № 31/28.06.2023г. по нохд № 494/2023 г. по описа на БОС с наказание от 1 година и 2 месеца лишаване от свобода и

за престъплението по чл.321 ал.3 пр.2 и пр.3 т.2 вр ал.2 НК, извършено в периода м. февруари 2022г. - 29.11.2022 г., за което със споразумение № 11/16.02.2024 г. по нохд № 144/2024 г. по описа на БОС му е наложено отново наказание лишаване от свобода в размер на 1 година и 2 месеца.

Същите са били извършени от М. преди да е имало осъждане, за което и да е от тях и се намират при условията на реална съвкупност, поради което законосъобразно съдът е приложил нормата на чл. 25 ал.1 вр. чл.23 ал.1 НК, отмервайки общото най-тежко наказание в размер на 1 година и 2 месеца.

За да увеличи размера му до допустимия от закона максимален срок от 7 месеца, БОС се е позовал на обществената опасност на тези две престъпни деяния, както и на предишните осъждания на Е. М., а именно:

- с влязло в сила на 03.06.2002 г.(неточно изписана в проверяваното определение като 2022г.) определение по нохд № 8/2002г. по описа на

РС-Асеновград на лишаване от свобода 10 години и 6 месеца за съвкупността от следните престъпления – грабеж по чл.199 ал.1 т.4 вр. чл.198 ал.1 вр. чл.29 ал.1 б. „а“ и „б“ НК и кражба по чл.196 ал.т.2 вр. чл.195 ал.1 т.2,3,4,5 вр. чл.26 ал.1 вр. чл.29 ал.1 б. „а“ и „б“ НК (осъден с влязла в сила 23.04.1996г. присъда по нохд № 46/1996г. по описа на ОС - Пловдив), кражба по чл.196 ал.1 т.2 вр. чл.195 ал.1 т.3 НК (осъден с влязла в сила на 22.05.1996г. присъда по нохд № 20/1996г. на РС - Асеновград) и престъпление по чл.253 ал.1 т.2 вр. чл.252 ал.1 вр. чл.195 ал.1 т.3 вр. чл.251 вр. чл.29 ал.1 б. „а“ и „б“ НК (осъден със споразумение от 24.04.2002г. по нохд № 8/2002г на РС- Асеновград) и

- с влязла в сила на 06.04.2009г. присъда № 56/31.03.2008г. по нохд № 2540/2007г. по описа на ОС –Пловдив на лишаване от свобода за срок от 15 години за опит за квалифицирано убийство по чл.116 ал.1 т.12 вр. чл.115 вр. чл.29 ал.1 б. „а“ вр. чл.18 ал.1 НК, отново при условията на опасен рецидив, изтърпяно на 16.03.2020г.)

и обстоятелството, че само две години след освобождаването му от местата за лишаване от свобода, М. се е върнал към престъпния си начин на живот, с включването като участник в организирана престъпна група, имаща за цел извършване на престъпления по чл.354а ал.1 и 2 т.1 НК и по чл.242 ал.2 НК и като разпространител на високорисков наркотично вещество – хероин (престъпления, разкриващи висока степен на обществена опасност и завишена обществена нетърпимост), което основателно е било преценено като обстоятелство, обуславящо приложението на чл.24 НК.

Действително в производството пред окръжния съд прокурорът не е направил искане за увеличаване на определеното общо наказание, което обаче не е пречка за приложението на тази законова разпоредба, тъй като съдът разполага с правото на самостоятелна суверенна преценка при произнасянето си, съобразявайки необходимостта в контекста на обществената опасност на конкретните деяния и конкретния деец, с оглед гарантиране успешното постигане целите на наказанието, на специалната и генералната превенция.

В случая първостепенният съд е използвал така дадената му от закона възможност, приемайки, че общото най-тежко наказание от 1 година и 2 месеца не съответства на съвкупността от конкретните престъпни деяния и в този смисъл не може да постигне целите на чл.36 ал.1 НК.

Въззивният съд се съгласява с тези съображения, като предвид характеристиките на конкретните престъпления и техния извършител, устойчивостта и укоримостта на престъпната дейтелност, част от която реализирана при условията на опасен рецидив, също намира за наложително отделянето на осъденото лице от социалната му среда за по-продължителен период от време, с оглед нуждата от упражняване на възможно по-сериозна наказателна репресия.

В случая не бива да се negliжира факта, че минималната санкция на наказанието „лишаване от свобода“, предвидена в особената част на НК за

престъплението по чл. 354а ал. 2 т. 4 вр. чл. 29 ал. 1 б. „а“ НК, е 5 години при максимална 15 години, а за престъплението по чл. 321 ал.3 пр.2 и 3, т.2 вр ал.2 НК - 3 години при максимална 10 години, като осъденият М. е получил значително по-ниски по размер наказания, но не защото престъпните му прояви се отличават с по - ниска степен на обществена опасност от други деяния от същия вид, а тъй като се е ползвал от диференцираната процедура по глава 29 НПК и заради признанието, което е направил са му били наложени санкции при условията на чл.381 ал.4 НПК вр. чл.55 ал.1 т.1 НК - под минималния размер, предвиден в закона, без да се изследва наличието на многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства. В този смисъл не могат да бъдат споделени възраженията на защитата за незаконосъобразност и необоснованост на контролираното определение.

Първоинстанционният съд не е допуснал нарушение и при определяне на първоначалния режим за изтърпяване на увеличеното общо наказание от 1 година и 9 месеца, който съгласно чл.57 ал.1 т.2 б. „б“ ЗИНЗС следва да бъде „строг“, както и не е пропуснал, съобразявайки разпоредбата на чл.25 ал.2 НК, да приспадне изтърпяната част на наказанието по нохд № 494/2023 г. по описа на БОС, което видно от материалите по делото впоследствие е било изтърпяно в цялост на 19.02.2024г.

Предвид гореизложеното САС не намира основания за коригиране на обжалвания съдебен акт, който се явява правилен и законосъобразен, като единствено за прецизност следва да се отбележи, че при изписване основаниято за произнасяне е допусната техническа грешка, като вместо чл.306 ал.1 т.1 НПК е посочен чл.301 ал. 1 т.1НПК.

Водим от горното САС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 16.02.2024г. по нохд № 144/2024 г. по описа на Окръжен съд – Благоевград.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____